

[Leif Hermann]

nr. L 59, et forlig, som hr. Lohmann i en pressemeddelelse af 12. april i år fortæller om: »Vi har nu fået sikkerhed for, at de vigtigste af vore krav vil blive opfyldt.«

Som fru Anne Grete Holmsgård har nævnt det, havde vi alle sammen den sikkerhed, at i hvert fald de krav, hr. Lohmann her opridser, var opfyldt på det tidspunkt, hvor vi ikke var tilfredse med kravene. At loven skal gælde for al udledning, fik vi hjem i december, at der ikke skal udbetales erstatning, fik vi hjem i december, at der ikke skal ske nedklassificering, fik vi hjem i december, at Danmarks Naturfredningsforening og Danmarks Sportsfiskerforbund får klageadgang, fik vi hjem i december. Hr. Lohmann skriver i pressemeddelelsen, at ikrafttrædelsesdatoen for loven ikke er aftalt. Det er så kommet senere. Jeg håber, hr. Lohmann også har tiltrådt den del af forliget med miljøministeren, nemlig ikrafttrædelsesdatoen 1. juli.

Jo, der er kommet noget med. Der er kommet en lille bemærkning til i det betænkningssudkast, som er kommet. Der står:

»Ministeren har endelig tilkendegivet, at for ikke-målsatte vandløb skal amtskommunerne sikre, at projektet ikke medfører en sådan forøget jernbelastning, at opretholdelsen af det eksisterende naturlige plante- og dyreliv forhindres.«

Det er naturligvis væsentligt at få en sådan bemærkning med i betænkningen. Man skal imidlertid lige læse, hvad der egentlig står. Der står nemlig noget om »ikke-målsatte vandløb«. Hvad er det for en tilstand, disse ikke-målsatte vandløb har i dag? Det er ofte de mindste vandløb. Det er ofte de vandløb, der er mest belastede, f.eks. af udledninger fra overfladekilder. Det vil sige, at det er vandløb, der i miljømæssig henseende kan siges at være stærkt truede. Det betyder ikke nødvendigvis, at de skal målsættes, men i meget betydeligt omfang vil der være tale om det. Derfor er det lidt tomt at tale om »det eksisterende naturlige plante- og dyreliv«. Hvad skal det ses i forhold til? Skal det ses i forhold til vandløbets aktuelle miljømæssige tilstand?

Meningen med fremsættelsen af forslaget var altså, at vi ville have gang i okkerforureningslovgivningen, hvad hr. Lohmann også ønskede.

Jeg må indrømme, at jeg har vanskeligt ved at se, hvad der har forhindret hr. Loh-

mann i at gå med på socialistisk folkepartis initiativ, at gå med i et bredt samarbejde med de partier, der stod bag den midlertidige okkerlov fra december. Det var faktisk det, der blev lagt op til, og der har været al mulig lejlighed til det.

Det er meget muligt, at hr. Lohmann, som ikke har beskæftiget sig særlig meget med indholdet af socialistisk folkepartis forslag, synes, at det er et lidt pjanket forslag og sådan noget, men det er nu engang sådan, at når vi fremsætter lovforslag i folketetinget, så er det udtryk for de principper, vi mener bør ligge bag lovgivningen, og vi udmønter dem i den konkrete form, et lovforslag har. Anderledes kan det ikke være.

Hr. Lohmann siger til sidst, at han tvivler på, at der kommer ændringsforslag fra vores side til okkerlovsforslaget, nr. L 59. Jeg ved egentlig ikke, hvorfra hr. Lohmann kan vide, at der ikke kommer ændringsforslag. Der er jo ikke skrevet tillægsbetænkning endnu, og det indebærer naturligvis, at vi vil overveje, hvilke ændringsforslag vi skal stille til miljøministerens lovforslag.

Eller skal det forstås på den måde, at det forlig, hr. Lohmann har indgået med miljøministeren, betyder, at vi andre for så vidt lige så godt kan holde fingrene væk? Hvorfor har hr. Lohmann ikke fortalt os det noget før? Hvorfor fortalte hr. Lohmann os det ikke allerede i december måned, så vi havde sparet os ulejligheden med at lave den midlertidige okkerlov? Det kunne jeg godt lide at vide. Måske vil det være muligt for hr. Lohmann at komme herop og fortælle det, det kunne være interessant.

Afslutningsvis skal jeg da beklage, at dette var en af de enkeltstager, det ikke lykkedes at samarbejde om.

(Kort bemærkning).

Lohmann (S):

Jeg vil godt sige til hr. Leif Hermann, at forløbet i og for sig er rigtigt beskrevet, men der er den forskel, at vi, da vi fik SFs forslag, nr. L 214, og måtte konstatere, at vi ikke kunne godtage det, fordi vi mente, det var for restriktivt, sagde: ja men så er der jo ikke flertal for en lovgivning.

Så måtte vi tage et initiativ, og det gjorde vi ved, at jeg kontaktede ministeren og sagde: kan vi få klarlagt det her, for vi er inter-